

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 28.

Ottende Session.

12te Møde.

Fredagen den 12te Decbr.

(Forts.)

Monrad (fortsat): Det første Spørgsmaal, der nu reiser sig, naar vi skulle afgjøre, hvilke Udgifter have Hjemmel i Finantsloven eller ikke, er da naturligtvis det, at Udgifter, der ved første Blik ikke synes at have Hjemmel i Finantsloven, dog ved nærmere Overveielse kunde synes at have en saadan. Naar man nemlig havde bevilget en Ting, en Gjenstand, og den paa Grund af uforudsete Omstændigheder, stigende Priser o. s. v havde kostet mere, end man fornuftigtvis kunde gjøre Regning paa, men det var tydeligt og klart, at det var Lovens Mening, at denne Gjenstand skulde anskaffes, at dette Mandskab skulde holdes, hvad Prisen end var, at den og den Bygning skulde opføres, om ogsaa Materialet var dyrere — naar dette er klart og utvivlsomt, hvad det under mange Omstændigheder vil kunne være, da har en saadan Udgift Hjemmel i Finantsloven, uagtet den Sum, der er medgaaet, ikke stemmer med den i selve Finantsloven opførte. Nu kunde man maaffee have søgt paa en eller anden Maade at betegne de ulovligt beregnede Udgifter ved en Definition, søgt at gaae ind paa en nærmere Begrebsbestemmelse af, hvad der henhørte til denne Klasse af Udgifter, med Hensyn til hvilke det ikke kunde forlanges, at den virkelig udgivne Sum skulde stemme med den bevilgede; men jeg maa tilstaae, at jeg har ikke liden Betænkelighed ved, naar Andre skulde dømme om og afgjøre om Ens Ret, da at tye til en saadan Begrebsbestemmelse; thi det,

hvori man netop seer Prøver paa den menneskelige store Skarpsindighed, det er i at gjøre saadanne Bestemmelser elastiske, at udvide dem saaledes, at de komme til at omfatte langt, langt Mere, end man nogenstunde har tænkt, at de skulde indeholde. Jeg har derfor troet, at det var rigtigst at gaae en anden Vej, nemlig at finde et bestemt Mærke, hvorved det kunde sees, hvad der skulde indbefattes under disse Udgifter eller ikke, et bestemt ydre Mærke, som den lovgivende Magt satte paa saadanne Summer, ved hvilke man bevilgede ikke saameget en Sum, som en Ting, og jeg har jo i denne Henseende havt en Hjælp i det, der er foregaaet i Monarchiets Finantslov, da der netop er brugt den samme Fremgangsmaade, idet man har sat et vist Mærke paa saadanne Udgifter ved at tilføie Ordet „calculatortorisk.“ Mit Forslag gaaer altsaa først ud paa at udøve den Indflydelse paa Finantsloven, at alle Udgifter, der ere calculatortoriske, ogsaa fremtræde som saadanne; thi naar man fastholdt dette, troer jeg, at man kunde opstille det som en sikker Mening, at den lovgivende, den bevilgende Magt virkelig ikke havde tilsigtet at bevilge flere Udgifter end dem, der vare opførte i selve Finantsloven, og at altsaa, forsaavidt en Minister desuagtet gjorde en Udgift, som ikke havde Hjemmel i Finantsloven, det da maatte være, fordi han maatte antage at staae i Overensstemmelse med den bevilgende Myndighed; han gjorde Udgiften i den Tro, at Vedkommende virkelig vilde bevilge den, at man ikke vilde nægte sit Samtykke til en saadan Udgift; thi ellers maatte han føle sig bunden ved Grundlovens Ord, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har sin Hjemmel i Finantsloven. Jeg har altsaa an-